

Οι εκλεκτοί του Θεού Άγιος Σοφιανός και π. Νικόλαος Πέττας στηρίζουν τους πιστούς (Χαράλαμπος Δ. Κοράκης)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ήταν μία εύλογημένη ημέρα. Εορτάζαμε τήν ανακομιδή τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ προστάτου τοῦ χωριοῦ, τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τό 2016. Ὅμως τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας γνώρισα ἕνα νεοφανῆ ὄσιο, τόν ἅγιο ἱεράρχη Σοφιανό, ἐπίσκοπο Δρυινουπόλεως καί Ἀργυροκάστρου (+ 26-11-1711) τόν σημειοφόρο, μέσω ἑνός ἀδελφικοῦ φίλου, τοῦ Γιώργου Χριστοδουλόπουλου ἀπό τόν Βασιλικό Ἀχαΐας.

Ὁ Γιώργος εἶναι ἓνας ἄνθρωπος μέ ψυχὴ μικροῦ παιδιοῦ, πού τόν διάλεξαν οἱ ἅγιοι Γεώργιος, Σοφιανός καί τό Τίμιο Ξύλο νά βρεῖ τά ἀπολεσθέντα φυλακτά, πού πέσανε ἀπό τό αὐτοκίνητο ἑνός κληρικοῦ. Μαζί μέ αὐτά βρῆκε μέ τό φάκελο καί δύο βιβλία, πού τό ἓνα ἀπό αὐτά ἐπιγράφεται: «Ὁ ὁσιος Σοφιανός, Ἐπίσκοπος Δρυϊνουπόλεως καί Ἀργυροκάστρου, ὁ σημειοφόρος († 26-11-1711) καί ἡ Πολυτσάνη Πωγωνίου» καί ἓνα μέ τόν τίτλο: «*Νέαι ἡγιασμένοι μορφαί εἰς τόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. π. Νικόλαος Πέττας (1941-4.1.2000) καί ἡ πρεσβυτέρα του Ἀνθή (1943-6.12.2012)*». Ἐπίσης ὑπῆρχε καί μία εἰκόνα μέ τήν μορφή τοῦ ἁγίου Σοφιανοῦ ἀνάμεσα στά ἀπολεσθέντα πράγματα, πού ὅταν τήν ἀντίκρισα μέ μαγνήτισε πνευματικά.

Δέν εἶχα ξαναδεῖ ποτέ τόν ἅγιο ἱεράρχη Σοφιανό, ἀλλά εἶχα ἓνα μήνυμα στήν ψυχὴ μου, λές καί τόν ἤξερα. Τό πρόσωπό του ἦταν γαλήνιο καί ἡ φυσιογνωμία του γλυκιά καί ὄχι ἄγνωστη. Ἀσπάσθηκα τήν εἰκόνα (ἡ ὁποία εἶναι στόν εἰκονογραφικό τύπο τοῦ ἁγίου Μακαρίου του Νοταρά) καί τόν παρακάλεσα νά παρέχει στήν οἰκογένειά μου θερμή χριστιανική πίστη καί κατά ἅμφω υἱεία, ὥστε νά ζήσουμε μία ἐν Χριστῷ ζωή, ὅπως τήν θέλει ὁ Κύριος.

Ὅσο ἤμουν προσηλωμένος στήν εἰκόνα τοῦ θεοκίνητου ἱεράρχη καί κρατοῦσα τό ἱερό λείψανο, αἰσθάνθηκα ὅτι ἀπόκτησα τεράστια δύναμη καί θάρρος πνευματικό. Συναισθήματα πνευματικές δυνάμεις, πού δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποτυπωθοῦν στό χαρτί. Σκέφτηκα: «Ἄγιέ μου, εἶμαι τόσο ἁμαρτωλός πού, ἀπό ὅτι θυμᾶμαι, δέν ἀξιώθηκα ἐπίσκεψη κανενός Ἀγίου».

Τό ίδιο βράδυ, μέσα στην αναστάσιμη αυτή περίοδο, κόντευε νά ξημερώσει, καί στόν ύπνο μου έμφανίσθηκε ὁ ἅγιος Σοφιανός μέ κατάλευκη γενειάδα καί ἀστραφτερά λευκά καί χρυσά ἀρχιερατικά ἄμφια, ὅπως ἦταν στήν εἰκόνα πού εἶναι τοιχογραφημένη στήν Ἱερά Μονή Ἀγίου Σεραφεῖμ Τρικόρφου ἀπό τόν ἀγιογράφο Κων. Βαφειάδη (τήν ὁποία ἐκ τόν ὑστέρων πληροφορήθηκα ὅτι τήν εἶχε ἐπιμεληθεῖ ὁ βιογράφος τοῦ ὁσίου Σοφιανοῦ, ὁ π. Νεκτάριος Πέττας). Τόν εἶδα τόν Ἱεράρχη στραμμένο στά τρία τέταρτα τοῦ σώματός του. Πίσω ἀπό τήν ἱερή μορφή του ξεπρόβαλαν φωτεινές κάμαρες καί τό ἐσωτερικό κάποιας ἄγνωστης γιά ἐμένα λιθοόκτιστης ἐκκλησίας (ἀναφέρω ἀπό τήν ἔρευνά μου ὅτι ὁ Ἱεράρχης στερεῖται Ναοῦ στήν Ἑλλάδα, πού νά τιμᾶται στό ὄνομά του). Γύρω του ὑπῆρχε ἄπλετο φῶς, πού προερχόταν ἀπό τίς κάμαρες καί ἦταν τόσο φωτεινό, πού δέν μπορούσε κανείς νά τό ἀντικρίσει γιά πολλή ὥρα. Ἐνῶ προσπαθοῦσα νά ἀνάψω τά καντήλια τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς, ὁ ἅγιος Σοφιανός μέ κοιτοῦσε καί μέ ὕφος προστατευτικό μοῦ εἶπε: «Ἐσύ κάνε τήν δουλειά σου!» Μέ τήν παρουσία του στό ἐνύπνιό μου, ὁ ἅγιος ἀγωνιστής γιά τήν ρωμιοσύνη ἐπίσκοπος, μοῦ ἔστειλε τό μήνυμα ὅτι μέ ταπείνωση, ἀγάπη, προσευχή καί πίστη, θά πᾶνε ὅλα καλά καί ὅτι θά εἶναι στό πλευρό μας στούς μεταβατικούς καί ὑποπτους αὐτούς καιρούς πού βιώνουμε.

Φανταστεῖτε ὅτι ἔγινα καί ἐγώ, ὁ μεγαλύτερος ἁμαρτωλός, ἀποδέκτης τῆς γαλήνης τοῦ ὁράματος τῆς ἀληθινῆς θρησκείας μας! Ἀξίζει νά ἀναφερθεῖ ὅτι πάντα εἶχα ψηλά τόν ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό γιά τόν ἀγῶνα πού ἔδωσε γιά τό ρωμαίικο γένος, τήν ἐλληνική γλώσσα καί θρησκεία καί γιά τίς προφητεῖες του. Μέ τό μπαστούνάκι του, μᾶς ἔδειχνε -καί ἀκόμη μᾶς φανερώνει- τί πρέπει νά προσέχουμε καί τί νά φυλάμε μέσα στήν καρδιά μας. Κάτι ἀνάλογο διάβασα, μέ αὐτή τήν ἀφορμή, ὅτι ἐπιτέλεσε καί ὁ ὁσιος Σοφιανός, πού μάλιστα εἶναι πρόδρομος τοῦ Πατρο-Κοσμᾶ.

[Συνεχίζεται]